

No volem un nou Estatut per Catalunya

written by Marc Gafarot | 3 d'agost de 2018

A primers d'agost d'enguany l'independentisme, com la seva Nemesis que és l'unionisme, es troben en un moment de replantejament de les seves estratègies, en aquesta sort de pau freda –malgrat onades de calor– en la qual ens trobem actualment. És obvi que ni l'unionisme amb l'instrument del 155 ha estat capaç d'anorrear el sentiment independentista ni els independentistes han aconseguit “fer efectiva la república”. De moment impera la “conllevància socialista” amb un nou govern del PSOE que veurem si s'acaba menjant els torrons nadalencs. La tardor es promet molt calenta i això, jugant bé les cartes, no ha de ser dolent per la causa independentista.

He repetit moltes vegades que “l'anomenat procés” deixaria molts cadàvers polítics, tal com en un altre nivell passà amb els tripartits. Situar l'independentisme al bell mig del debat polític ha fet brollar bona part de les contradiccions del sistema, ja sigui en nom de corrupteles, models polítics i constitucionals exhaurits, traïdories vàries en forma d'aliances múltiples i gens transparents o pràctiques polítiques elitistes sempre allunyades de l'escrutini i coneixement del gran públic. Les coses a mesura que passa el temps canvien i en aquest supòsit per què no hauria de canviar la relació entre Catalunya i Espanya.

Alguns, volent canviar o modificar aquesta relació aposten ara, com aparició d'un vedell d'or bíblic, per un nou Estatut d'autonomia per Catalunya. Bo i admetent que la imaginació no és el fort dels defensors de la tercera via, aquesta oferta sona en els millors dels casos, seguint amb l'aspecte bíblic-mosaic, a estafa piramidal amb tota regla que podria fer enrogir el mateix Berni Madoff. Aquells que no tingueren la

decència d'enfrontar-se al PP amb tots els arguments jurídics i polítics a la mà, ara pretenen donar una solució al nostre conflicte en forma de nou estatut. Com deia molt bé Arzalluz, quan et prenen la camisa és culpa de qui ho ha fet, si el mateix t'ho fa de nou, la culpa ja no és d'ell sinó teva per imprudent. Aprendran els catalans aquesta lliçó seminal? M'agradaria pensar que ja som grans per segons quines ensarronades.

La tardor també podria mostrar alguna novetat en la política catalana. Les formacions tradicionals es troben molt inquietes davant de la incertesa futura bàsicament expressada en com afrontar el nítid i insubornable compromís de fer realitat la república. Altrament, cas de falla o deserció, més cadàvers polítics s'afegiran al gran nombre de torres o torretes sortosament ja caigudes. Puigdemont, viu o savi com el pagès que no ha deixat de ser, ho ha vist clar a diferència d'altres que volent matar la ràbia matarien el propi gos. Puigdemont, com sigui farà bé d'allunyar-se d'aduladors sempre sobrers que els té i en forma de legió i també de no caure en predicaments messiànics que de ben poc li serviren al seu predecessor a la Generalitat. Com sigui, cal celebrar el retorn del president a Bèlgica i som a l'espera que posi ordre en un Govern de moment sobrevolat per la temptació de l'autonomisme, les renúncies i marcat per la seva desunió ideològica i d'objectius. Sempre hem dit que el procés independentista en forma de les consultes el començà la gent i serà aquesta mateixa gent qui l'acabarà. Als polítics, el que els demanem és que ajudin el més possible o si, en cas contrari, són incapaços que almenys deixin fer, però que no ens posin bastons a les rodes.